

Arrest

nr. 287 051 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 10 oktober 2020, diende op 20 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 november 2020 stelde de Dienst Voogdij een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.2. Verzoekers vingerafdrukken werden op 14 september 2020 in Italië afgenomen (Eurodac).

1.3. Op 6 oktober 2022 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 7 oktober 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 20/10/2020
Overdracht CGVS: 22/03/2021*

Je had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 13 mei 2022 van 9.08 uur tot 12.28 uur. Je werd bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Jouw voogd, Mevr. Elodie Coen en jouw advocaat, meester Davy Van Der Beken, waren gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben jij Afghaans staatsburger en ben je Pasjtoen en soennitisch moslim. Je bent afkomstig van het dorp Gulali in het district Ghanikhel van de provincie Nangarhar. Je bent tot de zevende of achtste graad naar school geweest en je ging naar de madrasa van kleins af aan.

Je vader werkte als tankwagenchauffeur voor de Amerikanen. Op een dag, vijf en een half jaar geleden, ging je vader naar de moskee om er te bidden. De taliban schoten hem neer en lieten een brief achter. De talibanleden zeiden aan de imam en andere aanwezigen dat je vader neergeschoten was omdat hij voor de Amerikanen werkte en omdat hij een spion was voor de Amerikanen. Na het overlijden van je vader begon je broer als spion voor de National Directorate of Security (NDS) te werken. Hij deed dit gedurende twee jaar en was tegelijkertijd ook landbouwer. Op een dag, ongeveer twee jaar geleden, vroeg je moeder om naar je broer te gaan, naar de velden, om hem hulp aan te bieden. Toen je daar aankwam zag je dat talibanleden je broer wilden meenemen. De talibanleden zagen jou ook en één van hem begon achter jou te lopen. Je liep naar huis en deed de deur achter jou op slot. Je vertelde alles aan je moeder. s 'Avonds klopte er iemand op de deur. Je ging via de gevel van de burens naar het huis van je oom langs moederszijde. Ondertussen doorzochten talibanleden je huis, op zoek naar jou. Je oom nam contact op met je andere maternale oom, die in Jalalabad woont. Je ging met de auto naar jouw oom in Jalalabad. De volgende dag nam je oom opnieuw contact met je op en hij vertelde dat je broer doodgeschoten was door de taliban en dat twee andere jongens ook vermoord waren. Hij zei ook dat de taliban jou zocht en hij vroeg aan zijn broer om zo snel mogelijk een oplossing te vinden voor jou. Je oom besloot je weg te sturen. Twee dagen na je vertrek haalde je oom je moeder naar Jalalabad. Je verliet Afghanistan twee jaar voor je aankomst in België en je reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België. Op 20 oktober 2020 diende je een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van je verzoek leg je je taskara, de taskara van je vader, het rijbewijs van je vader, een tewerkstellingsattest van je vader, een kaart van Mensel JV van je vader, een kaart van Helper Construction Group van je vader, een kaart van Fob Fenty van je vader, een kaart van Red Bobtail Transportation van je vader, zes foto's van je vader, een foto van het graf van je vader en twee foto's van het graf van je broer, een brief van de taliban en een verzendingsbewijs. Op 7 juni 2022 bezorgde je advocaat een nota met opmerkingen met betrekking tot de algemene veiligheids- en socio-economische situatie in Afghanistan aan het CGVS.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat je een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Je bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat je Afghanistan bent ontvlucht omwille van de door jou voorgehouden problemen met de taliban.

Vooreerst dient opgemerkt dat je weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over het werk van je vader. Zo verklaar je dat je vader altijd voor de Amerikanen als chauffeur heeft gewerkt (CGVS, p. 15) en dat niemand van zijn werk af wist (CGVS, p. 14). Je vader kwam één keer per maand voor twee, drie of vier dagen naar huis en was verder altijd weg (CGVS, p. 15 en p. 16). Als hij thuis kwam vertelde hij over zijn werk en wat hij allemaal had gedaan (CGVS, p. 16). Verder verklaar je dat de taliban al altijd de controle heeft gehad in jouw dorp (CGVS, p. 15 en p. 16). Gevraagd of het iemand is opgevallen in je dorp dat je vader maar één keer in de maand naar huis kwam, zeg je "niet echt" (CGVS, p. 18). Dat niemand in je dorp zich vragen stelde over het werk van je vader is opmerkelijk. Bovendien is het opvallend dat je vader tegen zijn kinderen over zijn werk vertelde, in het licht van de veiligheidssituatie in het dorp. Verder dient opgemerkt dat, hoewel je vader je over zijn job vertelde, je kennis over het werk van je vader bijzonder summier is. Gevraagd om over het werk van je vader te vertellen, verklaar je dat je enkel weet waar hij naartoe reed en niets anders (CGVS, p. 16). Hij vertelde over Kunar, Helmand, "zo'n dingen" (CGVS, p. 16). Gevraagd wat hij je nog vertelde, zeg je dat je het niet allemaal hebt onthouden en dat het zo lang geleden is (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom je vader die olie vervoerde, zeg je dat je geen idee hebt (CGVS, p. 16). Gevraagd of je weet hebt van bepaalde projecten waar je vader aan werkte, zeg je het niet te weten (CGVS, p. 16). Dergelijke uiterst oppervlakkige verklaringen weten niet te overtuigen en doen twijfelen aan de authenticiteit van je verklaringen.

Hierbij aansluitend dient opgemerkt dat de door jou neergelegde documenten met betrekking tot het werk van je vader je verklaringen niet kunnen ondersteunen. Zo is jouw kennis over deze documenten uiterst beperkt. Je zegt dat je moeder je heeft verteld dat dit documenten van je vader zijn (CGVS, p. 4) en dit blijkt het enige te zijn dat je over deze documenten kan vertellen (CGVS, p. 17). Gevraagd om over de foto's van je vader te vertellen, zeg je louter dat het foto's zijn die op zijn werkplaats zijn genomen (CGVS, p. 17). Je weet verder niets over deze foto's (CGVS, p. 17). Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Verder is het opvallend dat je niks weet over de inhoud van de brief die de taliban bij je vader achtergelaten hebben. Gevraagd naar wat er in de brief staat, zeg je dat je zelf Pasjtoe niet zo goed kan lezen (CGVS, p. 18). Er wordt je verschillende keren gevraagd of je op een of andere manier hebt proberen te achterhalen wat er in de brief staat, maar je blijft herhalen dat je niks begrijpt van wat er in de brief staat en dat je zelf Pasjtoe niet zo goed kan lezen (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom je niet hebt proberen te achterhalen wat er in de brief staat, herhaal je dit opnieuw (CGVS, p. 18). Wanneer diezelfde vraag je nogmaals wordt gesteld zeg je dat je het allemaal niet weet en dat de tolk het misschien kan voorlezen zodat we het allemaal in één keer te weten komen (CGVS, p. 18). Dat je op geen enkele manier hebt proberen te achterhalen wat er in de brief staat is bijzonder opvallend en doet vragen rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van je relaas. Bovendien is het merkwaardig dat je op de Dienst Vreemdelingenzaken nergens melding maakt van een brief van de taliban. Gevraagd waarom je dit toen niet hebt vermeld, zeg je dat je moeder je achteraf heeft verteld over documenten van je vader en dat je zelf niet wist wat er allemaal gezegd moest worden. Je was nog veel te jong en je bent nooit veel onder mensen geweest (CGVS, p. 22). Dat je moeder je pas achteraf over de brief van de taliban heeft verteld kan echter niet verschonen dat je nalaat een essentieel element in je relaas te vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voorts zijn je verklaringen met betrekking tot het werk van je broer weinig geloofwaardig. Gevraagd om te vertellen over het werk van je broer, verklaar je dat hij voor de inlichtingen werkte en spionagewerk tegen de taliban verrichte. Hij gaf informatie over de taliban, waar ze zich bevonden, in welk dorp en in

welke regio (CGVS, p. 19). Echter, wanneer je gevraagd wordt hoe je broer aan die informatie kwam, zeg je dat hij in het dorp rondliep om ze te lokaliseren (CGVS, p. 19). Later zeg je dan weer dat het beperkt bleef tot het eigen dorp en het districtscentrum en dat hij niet naar verre plaatsen ging (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom je broer de aangewezen persoon was om dit te doen, zeg je dat louter dat hij die job geregeld had en geen andere oplossing of alternatief had (CGVS, p. 19). Je weet niet hoe hij die job geregeld heeft (CGVS, p. 19). Gevraagd naar een voorbeeld van de informatie die hij doorgaf, zeg je dat je het niet weet (CGVS, p. 20). Gevraagd wat je moeder van het werk van je broer vond, zeg je dat je geen idee hebt (CGVS, p. 20). Dergelijke oppervlakkige verklaringen weten geenszins te overtuigen. Bovendien is het twijfelachtig dat de NDS jouw broer, een landbouwer (CGVS, p. 19), inschakelt om de taliban in zijn eigen dorp te lokaliseren.

Daarnaast weten je verklaringen over het incident waarbij de taliban op zoek waren naar jou, niet te overtuigen. Zo is het opvallend dat je, hoewel je door een talibanlid werd achtervolgd, gewoon naar je huis liep en de deur achter jou op slot deed. Vervolgens bleef je gewoon in jouw huis en vluchtte je pas weg van daar wanneer de talibanleden 's avonds op de deur klopten (CGVS, p. 13 en 20). Gevraagd waarom je niet meteen gevlucht bent nadat je werd achtervolgd, zeg je dat je binnengelopen bent in je huis en niet achter je hebt gekeken om te zien waar ze naartoe gingen (CGVS, p. 22). Je erop gewezen dat het vreemd is dat dat je thuisbleef in plaats van direct te vluchten, zeg je louter dat je naar je oom ging die avond en dat je diezelfde avond naar Ghani Khel, Marko en Jalalabad ging (CGVS, p. 22).

Tot slot roepen je verklaringen met betrekking tot je identiteit en leefwereld in Afghanistan vragen op. Gevraagd naar de grootte van de velden van je familie, zeg je dat de velden zes poles groot zijn (CGVS, p. 7). Gevraagd naar Afgaanse oppervlaktematen, zeg je dat je ongeschoold bent en het niet weet (CGVS, p. 7). Wanneer je gevraagd wordt naar de oogsttijd van spinazie en ajuin, gewassen die volgens jou op jullie velden gekweekt werden, zeg je het niet te weten (CGVS, p. 8). Je weet niet of er een verschil is tussen de Afgaanse en westerse kalender (CGVS, p. 14) en je kent geen enkele Afgaanse maand (CGVS, p. 14). Nochtans geef je aan dat je naar school ging wanneer het mogelijk was en je tot de zevende of achtste graad bent geraakt (CGVS, p. 10). Je kent geen districten die dicht bij je eigen district liggen en wanneer je naar districten van Nangarhar wordt gevraagd, noem je Kunar, Laghman, Dar-e Nur en Khewa op, waarna je zegt dat je dat hebt gehoord van TikTok of van andere mensen (CGVS, p. 23). Kunar en Laghman zijn echter provincies en geen districten (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dergelijke verklaringen roepen vragen op over het door jou voorgehouden profiel van een jongen die steeds in een landbouwregio van Afghanistan heeft gewoond.

Gezien deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door jou voorgehouden problemen met de taliban.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De documenten met betrekking tot het werk van jouw vader werden reeds hierboven besproken. Wat betreft de foto's van het graf van jouw broer, dient opgemerkt dat op basis van deze foto's niet af te leiden waar, wanneer en in welke omstandigheden deze foto's gemaakt werden waardoor de bewijswaarde relatief is. Bovendien kan op basis van deze foto's evenmin worden vastgesteld in welke omstandigheden de begraven persoon om het leven is het gekomen. Wat betreft je taskara en de taskara van je vader, dient te worden opgemerkt dat, zoals hierboven reeds gesteld, in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse "officiële" documenten kunnen verkregen worden, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten relatief is. Het verzendingsbewijs toont louter aan dat je post uit Afghanistan hebt ontvangen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202106EASOCOIReportAfghanistanSecuritysituation.pdf>, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/202109EASOCOIReportAfghanistanSecuritysituationupdate.pdf>, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/202201EASOCOIReportAfghanistanCountryfocus.pdf>) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocus.afghanistan.veiligheidssituatie20220505.pdf>) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de

beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als

gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet;
- Het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt vast dat zijn identiteit niet ter discussie staat. Verzoeker is een 18-jarige Afghaanse jongen, afkomstig uit het district Ghanikhel in de provincie Nangarhar.

Verzoeker volhardt in de stelling dat zijn vader wel degelijk chauffeur was voor de ‘Amerikanen’.

De chronologie van de loopbaan van verzoekers vader is niet helemaal gekend door verzoeker. Uit de beschikbare documenten blijkt dat de vader minstens van 2010 tot 2011 werkzaam was als chauffeur bij de ‘Helper Construction Group’. Op welk tijdstip verzoekers vader precies gewerkt heeft voor Mensel JV is niet duidelijk. Wel is duidelijk, zo blijkt althans uit de voorgelegde documenten, dat verzoekers vader van maart 2014 tot maart 2016 gewerkt voor de Red Bobtail Transportation. Verzoeker legt, naast heel wat documenten, waaronder een badge en certificaat, ook heel wat foto’s voor van het werk van zijn vader als chauffeur. Verzoeker legt ook de (volledige) papieren taskara van de vader voor met daarop diens foto. Verzoeker legde ook de foto’s van het graf van zijn vader voor.

De bestreden beslissing lijkt te twijfelen aan de verwantschap tussen verzoeker en de vader, hoewel zij dit niet uitdrukkelijk motiveert.

Verzoeker benadrukt dat hij Afghanistan verliet in het najaar van 2018. Hij was toen 13 of 14 jaar. Verzoekers vader werd doodgeschoten door de Taliban begin 2017. Verzoeker was toen 12 jaar oud. Dat betekent dat de (weinige) rechtstreekse informatie die verzoeker heeft gekregen van zijn vader over diens werk dateert van minstens 5,5 jaar tot wel 6 jaar geleden. Verzoeker was toen maximum 12 jaar oud en het is derhalve aannemelijk dat verzoeker weinig afweet over de inhoud van het werk van zijn vader én over de inhoud van de documenten ter staving van het werk van zijn vader. Het lag eenvoudigweg buiten zijn interesseveld.

Voorts heeft verzoeker vanaf het allereerste moment van zijn verblijf in België gezegd dat hij Afghanistan heeft verlaten omdat zijn vader voor de ‘Amerikanen’ werkte.

Verzoeker, samen met zijn raadsman, had er alle vertrouwen in dat neergelegde documenten afdoende zouden zijn om een risico op vervolging aannemelijk te maken, mede gelet op de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaald de machtsovername door de Taliban.

Van zodra de negatieve beslissing werd ontvangen, heeft verzoeker alles in het werk gesteld om de verwantschap tussen hem en zijn vader te kunnen aantonen.

Verzoeker legt op heden 3 foto’s neer van hemzelf samen met zijn vader ter voorbereiding van het offerfeest.

Verzoeker legt tevens een familiefoto voor waarop verzoeker zélf niet te zien is, doch wel zijn ouders, 2 zussen en broer. Verzoeker legt vervolgens ook nog een foto met diezelfde zussen en broer voor waarop hij wél te zien is.

Uit het geheel van deze documenten en foto's blijkt afdoende dat verzoeker wel degelijk verwant is met de persoon uit de documenten.

De bestreden beslissing twijfelt tevens aan het profiel van verzoeker, onder meer omdat hij geen oppervlaktematen zou kennen en omdat hij weinig afwist van landbouw.

Wat de oppervlaktematen betreft, heeft verzoeker wel degelijk het woord 'poule' gebruikt. De exacte vertaling van 'poule' is 'veld'. In rurale gebieden wordt deze term inderdaad gebruikt om over stukken grond te praten. Het is ook op die manier dat dit in rurale gebieden wordt verkocht. In andere gebieden gebruikt men dan weer het woord 'patti' ipv 'poule'. Verzoeker heeft zich inderdaad nooit ingelaten met preciezere oppervlaktematen, zoals 'jirib'. Het gebruik van het woord 'poule' is dus net een bevestiging van zijn profiel. Verzoeker heeft voor het overige nooit zélf geholpen op het land en is inderdaad weinig op de hoogte van het leven als landbouwer. Andermaal dient te worden opgemerkt dat verzoeker op dat moment maximum 13-14 jaar was en zijn rol op het land zich beperkte tot het af en toe brengen van thee. Verzoeker heeft nooit zélf actief deelgenomen aan het landbouwersleven.

Verzoeker wijst verder op de veranderde situatie sinds de machtsovername van de taliban. Hij wijst op het risico dat verzoeker gezien hij zal worden gepercipieerd als verwesterd.

In casu dient te worden vastgesteld dat de identiteit en leeftijd van verzoeker niet betwist wordt. Evenmin wordt het tijdstip waarop hij Afghanistan verliet betwist. Hij was inderdaad slechts 13 of 14 jaar toen hij Afghanistan verliet. Dat is inmiddels minstens 4 jaar geleden. Verzoeker verblijft bovendien al meer dan 2 jaar in België en hij was 16 jaar toen hij in België aankwam. Ondanks de moeilijke omstandigheden voor verzoeker en diens familie, heeft verzoeker zich in België zo goed als mogelijk proberen te integreren. Hij is onmiddellijk naar school gegaan om een landstaal te leren (deze stukken zullen later via een aanvullende nota nog worden toegevoegd). Verzoeker heeft bovendien een vakantiejob gedaan in juli en augustus 2022 (stuk 4): hij heeft gewerkt in een wellnesscentrum te Groot-Bijgaarden (Waer Waters). 'Waer Waters' is de commerciële naam van BV Advance; het is deze laatste die als werkgever verschijnt op de dagcontracten. Er kan aangenomen worden dat het werken in een (gemengd) sauna- en wellnesscomplex, niet strookt met de conservatie opvatting van de lokale Afghaanse gemeenschap in het dorp waar verzoeker van afkomstig is. Het loutere feit dat verzoeker dergelijk werk aanneemt, toont *an zich* al een duidelijke 'shift' in overtuiging aan bij verzoekers persoonlijkheid. Dit kan inderdaad worden beschouwd als een veruitwendiging van de zich eigen gemaakte Westerse normen en waarden.

Verzoeker zal bij een terugkeer naar Afghanistan terecht komen in een gezin zonder vader. Aangezien verzoeker zonet meerderjarig is geworden, zou hij het hoofd van het gezin worden in Afghanistan. Dat maakt een re-integratie in de Afghaanse cultuur alleen maar complexer: enerzijds wordt van deze jonge man verwacht een gezin te leiden in een uiterst conservatieve regio van Afghanistan, terwijl hijzelf anderzijds diezelfde levensstijl 4 jaar geleden achter zich heeft gelaten op een moment dat hij 13-14 jaar was. Er kan onmogelijk van verzoeker verwacht worden dat hij de levensstijl die hij zich in België heeft eigen gemaakt, zonder meer op duurzame wijze kan verbergen.

Verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad (RvV 12 oktober 2022, nr. 278 653).

2.1.2. Inventaris van de stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- 3. Foto's gezin;
- 4. Arbeidscontracten.

2.1.3. Op 19 januari 2023 legde de commissaris een aanvullende nota neer met daarin de volgende informatie:

"EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>."

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

2.3.1. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde vervolging die verzoeker ervaarde daar hij geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande de werkzaamheden van zijn vader (i), hij gebrekkige verklaringen aflegde omtrent de dreigbrief die hij zou hebben ontvangen (ii), hij er niet in slaagde om de werkzaamheden van zijn broer aannemelijk te maken (iii), er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat de taliban op zoek naar hem waren (iv) en er twijfels rijzen bij zijn profiel van een jongen die zijn hele leven in een landbouwregio heeft gewoond in Afghanistan (v).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door te wijzen op diens jeugdige profiel en het aanbrengen van vergoelijkingen.

Zo merkte de bestreden beslissing op pertinente wijze op dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde werkzaamheden van verzoekers vader:

“Vooreerst dient opgemerkt dat je weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over het werk van je vader. Zo verklaar je dat je vader altijd voor de Amerikanen als chauffeur heeft gewerkt (CGVS, p. 15) en dat niemand van zijn werk af wist (CGVS, p. 14). Je vader kwam één keer per maand voor twee, drie of vier dagen naar huis en was verder altijd weg (CGVS, p. 15 en p. 16). Als hij thuis kwam vertelde hij over zijn werk en wat hij allemaal had gedaan (CGVS, p. 16). Verder verklaar je dat de taliban al altijd de controle heeft gehad in jouw dorp (CGVS, p. 15 en p. 16). Gevraagd of het iemand is opgevallen in je dorp dat je vader maar één keer in de maand naar huis kwam, zeg je “niet echt” (CGVS, p. 18). Dat niemand in je dorp zich vragen stelde over het werk van je vader is opmerkelijk. Bovendien is het opvallend dat je vader tegen zijn kinderen over zijn werk vertelde, in het licht van de veiligheidssituatie in het dorp. Verder dient opgemerkt dat, hoewel je vader je over zijn job vertelde, je kennis over het werk van je vader bijzonder summier is. Gevraagd om over het werk van je vader te vertellen, verklaar je dat je enkel weet waar hij naartoe reed en niets anders (CGVS, p. 16). Hij vertelde over Kunar, Helmand, “zo’n dingen” (CGVS, p. 16). Gevraagd wat hij je nog vertelde, zeg je dat je het niet allemaal hebt onthouden en dat het zo lang geleden is (CGVS, p. 16). Gevraagd waarom je vader die olie vervoerde, zeg je dat je geen idee hebt (CGVS, p. 16). Gevraagd of je weet hebt van bepaalde projecten waar je vader aan werkte, zeg je het niet te weten (CGVS, p. 16). Dergelijke uiterst oppervlakkige verklaringen weten niet te overtuigen en doen twijfelen aan de authenticiteit van je verklaringen.

Hierbij aansluitend dient opgemerkt dat de door jou neergelegde documenten met betrekking tot het werk van je vader je verklaringen niet kunnen ondersteunen. Zo is jouw kennis over deze documenten uiterst beperkt. Je zegt dat je moeder je heeft verteld dat dit documenten van je vader zijn (CGVS, p. 4) en dit blijkt het enige te zijn dat je over deze documenten kan vertellen (CGVS, p. 17). Gevraagd om over de foto's van je vader te vertellen, zeg je louter dat het foto's zijn die op zijn werkplaats zijn genomen (CGVS, p. 17). Je weet verder niets over deze foto's (CGVS, p. 17). Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse “officiële” documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.”

Waar verzoeker stelt dat hij op 14-jarige leeftijd Afghanistan verliet, en 12 jaar oud was toen zijn vader werd gedood, merkt de Raad op dat desondanks diens jeugdige leeftijd er toch een mate van detail mag worden verwacht van verzoeker inzake de werkzaamheden van zijn vader. De bestreden beslissing merkte in dit verband terecht op dat verzoeker zelf rechtstreekse informatie ontving van zijn vader. Verder merkt de Raad op dat verzoeker tot op het moment van het persoonlijk onderhoud nog steeds in contact stond met zijn familie (notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 11). Verzoeker had aldus de mogelijkheid om meer informatie in te winnen over de activiteiten van zijn vader, hetgeen mag worden verwacht gezien het belang van deze werkzaamheden voor verzoekers asielrelaas.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke situatie waarin een minderjarige verzoeker zich bevindt, ontslaat verzoekers minderjarigheid hem niet van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. Van verzoeker mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en tracht informatie in te winnen over elementen die centraal staan in het asielaanvraag. Wanneer echter zoals *in casu* de gegevens en elementen die door de minderjarige, thans meerderjarige, worden aangebracht vaag, algemeen en ongeloofwaardig zijn, kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de bestreden beslissing impliciet poneert dat er geen verwantschap zou zijn tussen de persoon die op de neergelegde documenten staat en verzoeker zelf. Dit is echter een foutieve lezing die geen ondersteuning vindt in de bestreden beslissing. De verwantschap werd niet in vraag gesteld, doch werd er benadrukt dat de bewijswaarde van deze documenten gering is in het licht van verzoekers gebrekkige verklaringen. De familiefoto's die verzoeker thans neerlegt in zijn verzoekschrift kunnen deze beoordeling niet in een ander daglicht plaatsen.

Vervolgens merkte de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegde aangaande dreigbrief die hij ontving, de werkzaamheden van zijn broer en de taliban:

“Verder is het opvallend dat je niks weet over de inhoud van de brief die de taliban bij je vader achtergelaten hebben. Gevraagd naar wat er in de brief staat, zeg je dat je zelf Pasjtou niet zo goed kan lezen (CGVS, p. 18). Er wordt je verschillende keren gevraagd of je op een of andere manier hebt proberen te achterhalen wat er in de brief staat, maar je blijft herhalen dat je niks begrijpt van wat er in de brief staat en dat je zelf Pasjtou niet zo goed kan lezen (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom je niet hebt proberen te achterhalen wat er in de brief staat, herhaal je dit opnieuw (CGVS, p. 18). Wanneer diezelfde vraag je nogmaals wordt gesteld zeg je dat je het allemaal niet weet en dat de tolk het misschien kan voorlezen zodat we het allemaal in één keer te weten komen (CGVS, p. 18). Dat je op geen enkele manier hebt proberen te achterhalen wat er in de brief staat is bijzonder opvallend en doet vragen rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van je relaas. Bovendien is het merkwaardig dat je op de Dienst Vreemdelingenzaken nergens melding maakt van een brief van de taliban. Gevraagd waarom je dit toen niet hebt vermeld, zeg je dat je moeder je achteraf heeft verteld over documenten van je vader en dat je zelf niet wist wat er allemaal gezegd moest worden. Je was nog veel te jong en je bent nooit veel onder mensen geweest (CGVS, p. 22). Dat je moeder je pas achteraf over de brief van de taliban heeft verteld kan echter niet verschonen dat je nalaat een essentieel element in je relaas te vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Voorts zijn je verklaringen met betrekking tot het werk van je broer weinig geloofwaardig. Gevraagd om te vertellen over het werk van je broer, verklaar je dat hij voor de inlichtingen werkte en spionagewerk tegen de taliban verrichtte. Hij gaf informatie over de taliban, waar ze zich bevonden, in welk dorp en in welke regio (CGVS, p. 19). Echter, wanneer je gevraagd wordt hoe je broer aan die informatie kwam, zeg je dat hij in het dorp rondliep om ze te lokaliseren (CGVS, p. 19). Later zeg je dan weer dat het beperkt bleef tot het eigen dorp en het districtscentrum en dat hij niet naar verre plaatsen ging (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom je broer de aangewezen persoon was om dit te doen, zeg je dat louter dat hij die job geregeld had en geen andere oplossing of alternatief had (CGVS, p. 19). Je weet niet hoe hij die job geregeld heeft (CGVS, p. 19). Gevraagd naar een voorbeeld van de informatie die hij doorgaf, zeg je dat je het niet weet (CGVS, p. 20). Gevraagd wat je moeder van het werk van je broer vond, zeg je dat je geen idee hebt (CGVS, p. 20). Dergelijke oppervlakkige verklaringen weten geenszins te overtuigen. Bovendien is het twijfelachtig dat de NDS jouw broer, een landbouwer (CGVS, p. 19), inschakelt om de taliban in zijn eigen dorp te lokaliseren.

Daarnaast weten je verklaringen over het incident waarbij de taliban op zoek waren naar jou, niet te overtuigen. Zo is het opvallend dat je, hoewel je door een talibanlid werd achtervolgd, gewoon naar je huis liep en de deur achter jou op slot deed. Vervolgens bleef je gewoon in jouw huis en vluchtte je pas weg van daar wanneer de talibanleden 's avonds op de deur klopten (CGVS, p. 13 en 20). Gevraagd waarom je niet meteen gevlucht bent nadat je werd achtervolgd, zeg je dat je binnengelopen bent in je huis en niet achter je hebt gekeken om te zien waar ze naartoe gingen (CGVS, p. 22). Je erop gewezen dat het vreemd is dat dat je thuisbleef in plaats van direct te vluchten, zeg je louter dat je naar je oom ging die avond en dat je diezelfde avond naar Ghani Khel, Marko en Jalalabad ging (CGVS, p. 22).”

Verzoeker laat deze motieven in het verzoekschrift geheel ongemoeid. Gezien de motieven van de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Tot slot twijfelde de bestreden beslissing terecht aan verzoekers verklaringen inzake diens leefwereld:

“Tot slot roepen je verklaringen met betrekking tot je identiteit en leefwereld in Afghanistan vragen op. Gevraagd naar de grootte van de velden van je familie, zeg je dat de velden zes poles groot zijn (CGVS, p. 7). Gevraagd naar Afghaanse oppervlaktematen, zeg je dat je ongeschoold bent en het niet weet (CGVS, p. 7). Wanneer je gevraagd wordt naar de oogsttijd van spinazie en ajuin, gewassen die volgens jou op jullie velden gekweekt werden, zeg je het niet te weten (CGVS, p. 8). Je weet niet of er een verschil is tussen de Afghaanse en westerse kalender (CGVS, p. 14) en je kent geen enkele Afghaanse maand (CGVS, p. 14). Nochtans geef je aan dat je naar school ging wanneer het mogelijk was en je tot de zevende of achtste graad bent geraakt (CGVS, p. 10). Je kent geen districten die dicht bij je eigen district liggen en wanneer je naar districten van Nangarhar wordt gevraagd, noem je Kunar, Laghman, Dar-e Nur en Khewa op, waarna je zegt dat je dat hebt gehoord van TikTok of van andere mensen (CGVS, p. 23). Kunar en Laghman zijn echter provincies en geen districten (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dergelijke verklaringen roepen vragen op over het door jou voorgehouden profiel van een jongen die steeds in een landbouwregio van Afghanistan heeft gewoond.”

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat ‘pole/poule’ wel degelijk een term is die wordt gehanteerd in Afghanistan om over stukken grond te praten. De Raad merkt echter op dat dit een blote bewering is die niet wordt gestaafd. Zelfs al werd dit argument aanvaard, dan nog kan niet worden ingezien hoe verzoeker niet op de hoogte zou zijn van de andere Afghaanse oppervlaktematen, de oogsttijden en de Afghaanse kalender. De Raad merkt op dat verzoeker ten tijde van het persoonlijk onderhoud rond de 16 jaar oud was en aldus een zekere maturiteit had bereikt. Daarbij blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat diens familie wel degelijk actief was in de landbouw (notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 7, 8). Gelet op het voorgaande maakt dat van verzoeker, die nota bene ook geschoold was, een zekere mate van detail mag worden verwacht inzake diens onmiddellijke leefwereld, *quod non*. Het betoog dat verzoeker zelf niet actief was in de landbouw doet aan het bovenstaande geen afbreuk, daar verzoeker als lid van een landbouwfamilie toch enige kennis daaromtrent had moeten verweren.

2.4.2. In zoverre uit het verzoekschrift kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt:

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Aziel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde).

Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter verblijf in Europa in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29- 31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesies*” (EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de taliban codes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door amr bil-maruf of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis april 2022*, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48).

In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de taliban codes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn.

In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer "professionals" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "verkeerd" en "verdacht" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, "DIS, *Afghanistan*" wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren.

Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de Taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de Taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij reeds 4 jaar geleden Afghanistan verliet en al 2 jaar in België verblijft. Verzoeker ging onmiddellijk naar school om een landstaal te leren. Verzoeker heeft bovendien een vakantiejob gedaan in juli en augustus 2022 (verzoekschrift, stuk 4): hij heeft gewerkt in een wellnesscentrum te Groot-Bijgaarden (Waer Waters). Verzoeker zal bij een terugkeer naar Afghanistan terecht komen in een gezin zonder vader. Aangezien verzoeker zonet meerderjarig is geworden, zou hij het hoofd van het gezin worden in Afghanistan. Dat maakt een re-integratie in de Afghaanse cultuur alleen maar complexer: enerzijds wordt van deze jonge man verwacht een gezin te leiden in een uiterst conservatieve regio van Afghanistan, terwijl hijzelf anderzijds diezelfde levensstijl 4 jaar geleden achter zich heeft gelaten op een moment dat hij 13-14 jaar oud was.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed, dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds oktober 2020 in België heeft verbleven, nadat hij op 14 september 2020 in Italië werd geregistreerd (Eurodac), hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Men kan ook bezwaarlijk voorhouden dat verzoeker op zulke jonge leeftijd uit Afghanistan vertrok dat hij zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht. Verzoeker was immers reeds 16 jaar oud toen hij België binnenkwam. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker nog steeds Pashtou spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhoud (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5). De loutere vermelding dat verzoeker naar school ging en werkte in een wellnesscentrum heeft ook niet tot gevolg dat er een internalisering van Westerse waarden in hoofde van verzoeker kan worden vastgesteld. Uit de stukken van de tewerkstelling blijkt immers dat verzoekers taak werd omschreven als keukenhulp. Voorts voert verzoeker geen concrete elementen aan waaruit enige mate van integratie of internalisering van Westerse waarden kan blijken. Verzoeker liet ook na om via aanvullende nota bijkomende elementen aan te brengen. Dat er bovendien twijfels rijzen bij zijn profiel van een jongen die zijn hele leven in een landbouwregio heeft gewoond in Afghanistan, tornt tevens aan verzoekers bewering afkomstig te zijn uit een uiterst conservatieve regio. Het loutere gegeven dat verzoekers vader en broer zouden zijn overleden en verzoeker thans hoofd van het gezin zou worden, toont niet aan dat hij zodanig vervreemd is van de Afghaanse maatschappij dat hij niet kan terugkeren.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'terugkeerders' hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen 'terugkeerders' niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Tal van factoren liggen aan de basis van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

De humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

De precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tot slot zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdентificeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdентificeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke

behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten.

De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP